

[Erik Kragh.]

ning supplerer hinanden, og det er derfor indlysende, at man ikke kan reducere den ene kategori, selv om man styrker den anden.

Det er derfor meget tilfredsstillende, at den højtærede forsvarsminister ved fremsættelsen af lovforslaget nævnte, at man tilstræber en styrkelse af hjemmeværnet, og at dette først og fremmest vil give sig udtryk i en intensivning af uddannelsen og en forbedring af hjemmeværnets materiel. Den højtærede forsvarsminister har herved netop fremhævet de to områder, der er afgørende for hjemmeværnets effektivitet: at opnå den bedst mulige uddannelse afhængig til en vis grad af den enkelte hjemmeværnsmand selv; men denne har på den anden side krav på at råde over så gode våben og så godt materiel, som man er i stand til at skaffe ham.

Der er vel grund til som afslutning på disse mere principielle betragtninger fra talerstolen i det høje ting at udtrykke en tak for det arbejde, der gøres af de frivillige i hjemmeværnets forskellige styrker og i de frivillige kvindekorps. Dette frivillige arbejde er højt værdsat af de regulære styrkers professionelle personel og har jo heldigvis fået en tilfredsstillende position i befolkningen.

Om enkelthederne i det foreliggende lovforslag har jeg ved denne første behandling kun nogle enkelte bemærkninger at gøre, idet jeg anser det for nødvendigt, at der for visse områders vedkommende foretages en grundig behandling i et udvalg.

Et vigtigt problem er naturligvis ansvarsfordelingen med hensyn til det operative tilhørs- og underlæggelsesforhold. § 5, stk. 2, giver rigtige, men måske noget rummelige bestemmelser herfor, og det må anses for ønskeligt i udvalget at få præciseret, at det er de militære regionschefer, der direkte fører kampen, og at hjemmeværnets regionsledere under krigsforhold o. lign. indgår i regionschefens stab. Det må være et klart og logisk princip, at hjemmeværnsområderne — herunder hjemmeværnsregionerne — er opstillende og uddannende myndigheder, medens regionen er den operative myndighed, der fører kommando over de til dens rådighed stillede hjemmeværnsdistrikter og -kompagnier. Der kan ikke

inden for territorialt samme område være to kommandomyndigheder med samme opgaver.

Det andet problem, jeg gerne vil omtale ved denne lejlighed, er kvindekorpsets stilling. Det, det drejer sig om, er at opnå den højeste mulige effektivitet for kvindekorpsets vedkommende og derfor den bedst mulige kvalitative tilgang. Dette ville bedst blive tilgodeset ved at bevare korpset som det naturlige samlingspunkt, uanset om nogle af medlemmerne er knyttet til en hjemmeværnsgren.

Det er offentligt bekendt, at korpscheferne for Danmarks Lottekorps og for Kvindeligt Flyverkorps ikke anser den i lovforslaget skitserede ordning, hvorefter korpset underlægges de respektive hjemmeværnsgrene og korpsets selvstændige stilling mere eller mindre ophæves, for hensigtsmæssig. Det er også bekendt, at denne utilfredshed deles af et stort antal af personalet i de kvindelige korps.

Et af de væsentligste punkter i denne sag er, at en tredjedel af alle medlemmer i Danmarks Lottekorps i deres tjeneste aldrig vil få noget med hjemmeværnet at gøre, idet disse lotter skal knyttes direkte til hærens funktioner i krigstilfælde. Næsten 100 pct. af medlemmerne i Kvindeligt Flyverkorps skal gøre tjeneste i flyvevåbenet og næsten ingen af dem i hjemmeværnet. Og for Kvindelige Marineres vedkommende er sagen, at de tre fjerdedele skal gøre tjeneste i søværnets institutioner i land og kun en mindre del i samarbejde med det maritime hjemmeværn. Dette forhold taler sammen med adskillige andre imod at indlemme kvindekorpset direkte under hjemmeværnet.

Jeg har personligt ved talrige lejligheder konstateret, med hvilken dygtighed og pligtroskab det frivillige kvindelige personel går op i sit arbejde, og jeg finder derfor, at man skylder dem, at deres problemer tages op til fordomsfri behandling i det kommende udvalg. Dette så meget mere, som jeg for mit vedkommende i hvert fald har svært ved at se, at der skulle være større saglige hensyn, der taler for hjemmeværnsledelsens ønsker, end for den af kvindekorpset foreslåede, mere selvstændige stilling inden for helheden. Tværtimod!